„Ja teie ei luba, onu? see on ülekohus!"

„Aba," büüdsiwad armastajad nagu komando pääle. „Näe nüüd!"

„Vagan wõitu!" kisendas Pavusch. „Oled sina, kollanokk ka teiste leeris? Mis tead sina sellest, kas see õigus ehk ülekohus on? Mis sa sin oma teenistuseajal otsid?"

„Piano, piano, onukene," naeris Ruprecht. „Mul oli siia ligidale wähe asja ja tulin siis wäheks ajaks ka siia, et teile eila õhtu tubaka kollegiumis ette tulnud nalja jutustada."

„So?" mõmises Pavusch. „No see saab jälle asi olema!"

„Muidugi! Nii röömsas tujus ei ole ma majesteeti weel tial enne näinud."

„Nob, mis sääl siis oli? Räägi!"

„Wabaherra von Gundling ja üks wõõras, keda ma ei tunnud, mängisiwad seanäitlust."

„Seanäitlust? seda pidawat nad ju õige sagedasti etendama?"

„Ei, mitte nii, mõlemad tegiwad sigade röhkimist ja tiunumist järele ja nimelt nii loomulikult, et terwe seltskond tui hullus meeles oli. Isegi auuwäärt isa Fasmann naeris, ja mis majesteedisse puutub, siis oli ta naerust otse lange."

„So?" ümises Grundmann mõteldes. „Niisugused asjad teewad siis meie kuningale röömu?"

„Muidugi!"

„Kapellmeistri herra, Teie saate mind warsti auustama!"

„Kui selleks põhjust on, miks mitte! — Mis sul mõttes on?"

„Ühe tunni pärast saate ehk kuulda. Ela hästi, Leenikene; ole julge, töit saab ehk hästi lõppema!"

Ja ruttu lahkus ta toast.

„Ma usun tõepoolest, et ta nüüd sigade karjumisele tahab muusikat juurde lisada," sõnas Ruprecht päid raputades. „Sellest wõib tore lugu saada. Aga nüüd pean ka jälle minema. Jumalaga, onu, Jumalaga onutüttar! Pää püsti! Küllap onu järele annab, eks ole onukene?"

Ja läinud ta oli.

Kuninga terawameelse teenri arwamine oli õige. Umbes tunni aja pärast tuli Grundmann tagasi ja ulatas kapellmeistrile pakikese noodilehtesid.

Papusch waatas nad läbi, ja naeratus lehwis ta näost üle.

„Oopus kuue sagotte tarwis?" ümises ta. „Hm, hm, mitte sugugi paha, õige algupäraline koguni. Aga mis sellega teha, kirikus me seda ometi ei tohi ette kanda."

„Kirikus mitte, küll aga lossis majesteedi ees."

„Nob, eks me näe. Aga nüüd suu kinni ja minu lapsest eemale! Leian ma sind weel kord siit, siis wilistan laulu, nii et su kuulmine ja nägemine kaob. Ja nüüd Jumalaga!"

2.

Kuningas Friedrich Wilhelm I. ei pidanud iluasjest kunstidest mitte suurt lugu. Iseäranis wähe hoolis ta muusikast ja laskis sellepärast kohe, niipea kui ta pärast isa surma troonile sai, suurema osa õuemuusikantidest lahti. Juhatus järelejäänud osa üle sai wana Barthel Papuschi kätte usaldatud. Sel muusikakooril oli kohuseks, paraadedel ja pidudel mängida, aga määratud õhtudel lossis ka kontserti anda.

Lähemal niisugusel kontserdil seisis ka Grundmanni